

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1305/2024
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Ћирић, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 27/24 од 23.01.2024. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 27/24 од 23.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 27/24 од 23.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1590/23 од 11.10.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи уплати доприносе на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање за период од 13.09.2014. године до 13.09.2017. године на износе утврђене пресудом Првог основног суда у Београду П1 2641/17 од 01.03.2022. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 78.750,00 динара са законском затезном каматом од стицања услова за извршност пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 27/24 од 23.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1590/23 од 11.10.2023. године. Ставом другим изреке, одбијени су, као неосновани, захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију. Трошкове је тражила и определила.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиле да се обавезе тужена да у корист тужиле уплати доприносе на исплаћане плате Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиле да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. ЗПП.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403 став 3 Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 18.05.2023. године а вредност предмета спора није означена у тужби. Према одредби члана 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94....95/18), ако се по одредбама чл.21. до 27. овог закона не може утврдити вредност предмета спора, као вредност се узима износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиље за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић